

ע ת ו נ ו ת צ ב א י ת

הפעם ניתנות כמדור "עתונות צבאית" עוד שתיים מן הרשימות אשר תורגמו בשעתן ע"י אליהו רועג ז"ל, מהעוזרים הקבועים במלאכת בית-מערכות, אחד מהללי מעלה-העקרבים. בכך טרם מוצה עובון התרגומים והעיבודים אשר הניח אחריו, והדברים עוד יינתנו לעת-מצוא. שתי הרשימות בתרגומן הניתנות הפעם — והממלאות את מדורי-המשנה "טקטיקה" ו"אימון" — שאובות שתייהן מחוברות "כתבי-העת הצבאי השביצרי הכללי".

מ ק מ י ק ה

הדיפת התקפת-שריון

כבר בשעת ההתקרבות אל מרחב הפעלת-הרגימנט מסתמנת האוירה של קרב-מידות. ללא הרף רועם ונוהם מלפנים הקרב הארטילרי, במקום בו מכסה שכבת עשן ואבק פהה את פני המישור הנרחב והחשוף. נראה כי גם מטוסי סער סובייטיים תוקפים שוב ושוב את הקו הקדמי הגרמני. כי שם, קדימה, פעם בתפנית ימינה ופעם בתפנית שמאלה, קורעים בזקים עזים את אפלולית ערב-אוקטובר הזה, הקודר גם בלאו הכי, ונפצים עמומים של פצצות-אוויר מרעידות את הקרקע בהיקף רחב. רק בעבור מטוסי קרב גרמניים לאורך החזית נעלמים מטוסי הסער היריבים. בהגיע השדרה לבורצ'אק, כבר החשיך הלילה. אט-אט התחיל יורד גשם, והעלטה היתה כה סמיכה עד כי קשה היה לראות את היד לפני העיניים. הכפר גדול, אורכו 3 ק"מ ורוחבו משהו פחות מזה, ורחובותיו מצטלבים בזוויות ישרות; למצוא כאן, בחשכה זו, את מוצב הפיקוד של דיביזית השריון — אשר נמצא, כפי שנמסר, במרכז הכפר — אין זה מן המלאכות הקלות ואף לא מן המהירות. בכל זאת, לאחר חיפושים, נמצא הבית. בכניסה מתייצב קפיטן, המפקד על שרידי רגימנט השריון — מספר טנקים סימן-4 ושלושה תותחי סער — אשר גם הוא, עם פלגת השריון הזאת שלו, בא תחת פיקודו של הקולונל.

הלה מבקש תחילה אינפורמציה קצרה על קטע החזית שלו, שרוחבו 5½ ק"מ, ושקו-ההתנגדות-הראשי עובר כ-2000 מ' ממזרח לכפר. לאחר מכן רוצה הוא לבקר את מפקדיהם של שלושת "אודי הרגימנטים" המחזיקים בקו הקדמי, כדי לעמוד שם על הפרטים. מספר היילים, המכירים את הדרכים אל עמדות הפיקוד, משמשים מורי-דרך. בחוץ עדיין חושך מצרים והגשם הדק והצונן חודר, באטיות אך בהתמדה, בעד הסגין ובעד המדים תחתיו.

קולונל ו', המחזיק בקטע השמאלי של הגזרה, ואשר מוצב הפיקוד שלו נמצא במרתף של בית בודד בפינת-הכפר הצפונית-מזרחית, מדווח על התקפות מרות של הרור סים, אשר נערכו כמה פעמים במשך היום, ועל אבידות

סקירתו של מיישהיה מפקד גרמני — גני-מזר — קיסל — בעל ספר על נושאים-טקטיים במלחמת גרמניה-רוסיה. הסקירה לקוחה מחוברת של "כתבי-העת הצבאי השביצרי הכללי", א.ש.מ.צ. 1952.

ב-24 באוקטובר 1943 נמצא רגימנט הרגלים 683 של דיביזית הרגלים 335, אשר התגוננה עד כה דרומית-מזרחית לנפורוזה, במסע דרומה, לכיוון מליטופול. מאחר שהרוסים מתקיפים בכוחות חזקים מצפון לעיר זו, משערים כי מגמת המסע תהיה אחת מנקודות המוקד של קרבות אלה. לפנות-ערב מגיע קצין-רץ ממטה הדיביזיה ומוסר למפקד הרגימנט פקודה, כי יסע מיד אישית קדימה, אל בורצ'אק — כפר גדול במרחק 15 ק"מ מזרחית-דרומית-מזרחית — ויקבל לידי, עוד בו בלילה, את הפיקוד על גזרת-ההגנה המשתרעת לפני אותו ישוב ומשני עבריו. שאריותיהם של רגימנט רגליים ושל שני רגימנטים של "רמני-שריון" (Panzergrana-diere), שהופעלו באותה גזרה, הועמדו לפקודתו עד שיגיע הרגימנט שלו עצמו, כדי לבצע את ההחלפה בלילה 25/26 באוקטובר.

עם קבלת פקודה זו מכנס הקולונל, ליד המוצא-הדרומי של הישוב הקטן, אשר בו עוברת שדרת-המסע אותה שעה, את פלוגת משחית-הטנקים הממונעת שלו, את מחלקת פלסי-הרגלים, שתי פלוגות-חלוצי קטנות של גדודיו, שנועדו להדריך את הגדודים בכניסתם למערך החדש, ומספר אנשים מהדרג-הקדמי של מפקדתו, ביניהם שתי חוליות אלחוט. כל מה שאינו ממונע חולק על כלי-הרכב של פלוגת משחית-הטנקים, והשיירה — עמוסה כמעט ללא נשוא — וזה לדרכה.

המפקד, בפולקסנגן שלו, נוסע בראש השדרה. הוא גמר אומר שלא להתקדם לבדו, כי אם לקחת אתו מיד חלקים קטנים של הרגימנט שלו. כחייל חזית מנוסה חש הוא, שודאי אין מצב הדברים בבורצ'אק מן הטובים. הגוף העיקרי של הרגימנט, בהנהגת מפקד-הגדוד הבכיר, צועד אחריו ברגל.

קשות ברגימנט שלו. מדי פעם עלה בידי היריב לחדור אל מערך ההתנגדות הראשי, והיה הכרח להדפו שוב החוצה. חלקי שטח שונים, שאי אפשר היה לכבשם בחזרה, נשארו בידי התוקף. לרגימנט אין עוד כל תותחים נ"ט, ומאחר שחטרה גם כל עתודה שהיא, חוזה הקולונל ו' אך שחורות ליום המחרת, אם יחדשו הכוחות הסובייטיים את התקפותיהם, כפי שיש לצפות.

הדרך אל המפקד הבא מוליכה לאורך חפאה המזרחית של הכפר; היא עוברת על פני גינות, גדרות, תעלות ומכשולים אחרים — דרך קשה ביותר בעלטה זו. הארטי לריה היריבה מנחיתה אש-טרדה על הכפר, הארטי לריה הגרמנית משיבה לה, וניכר כי מוצבות בכפר סוללות רבות, ומהן אף כבדות. כנראה שכאן, תחת העצים, ניתן להסוותן יפה יותר מאשר בסביבה החשופה, והן מוגנות פה יותר מפני התקפות אוויר. הלויט-קול, המפקד על רגימנט "רמני השריון", אשר מחזיק בקטע החזית שלפנים מבורצ'אק, מעריך את המצב במוצב הפיקוד שלו בדומה להערכת שכנו-משמאל מלפני-כן. כאן ניתנת למפקד פלוגת משחית-הטנקים, הנלווה למפקד הרגימנט שלו, הפקודה בעל-פה דלקמן:

"שמעת כי יש לצפות לנסיונות פריצה נוספים של הרוסים.

עלינו להגן על המערך שנמסר לידינו, שקרה ההתנגדות הראשי שלו עובר במרחק 2000 מ' מזרחית לפאת הכפר, אשר לאורכה עברנו זה עתה.

פלוגתך תמנע את שריוני היריב מלעבור את קו מסילת-הברזל שממזרח לכפר. לשם כך תציב את חמשת התותחים הנגד-טנקיים שלך בשורת השיחים המתמשכת בין הכפר לבין מסילת-הברזל. כפי שאני משער תכונן נקודת-הכובד של התקפת היריב לאורך הדרך המוליכה מעבר לזיליוני גאי ("הגיא הירוק"), אי לכך יש להפעיל שם את רוב כלי-היריה אשר-לרשותך.

מוצב הפיקוד של הרגימנט ידוע לך. חוליית האלוט שהבאנו אתנו תקים אתך את הקשר."

ברור, כמובן, הן למפקד הרגימנט והן למפקד הפלוגה, שקביעת עמדת-אש בלילה חשוך היא ענין של מזל, ביחוד מאחר שהשפעת פעולתם של התותחים, שכובדם בינוני בלבד, על טנקים מטיפוס ט-34, מובטחת רק מטנחים קצרים ביותר, ומתוך עמדות נוחות. אך יתכן שתהיה עוד אפשרות לשפר את העמדות אחרי עלות-השחר.

הדו"ח של המפקד השלישי, היושב במחפורת קטנה בשטח הגלוי, ממש ליד בנין תחנת-הרכבת ההרוסה, מצפון-מערב לה, אינו מעודד מזה של שני הראשונים. מסתבר, כי העתודה היחידה שבכל הגזרה מורכבת מפלגת השריון הנ"ל וממחלקת פלסי הרגלים.

בהגיע מפקד הרגימנט בחזרה אל מוצב-הפיקוד שלו

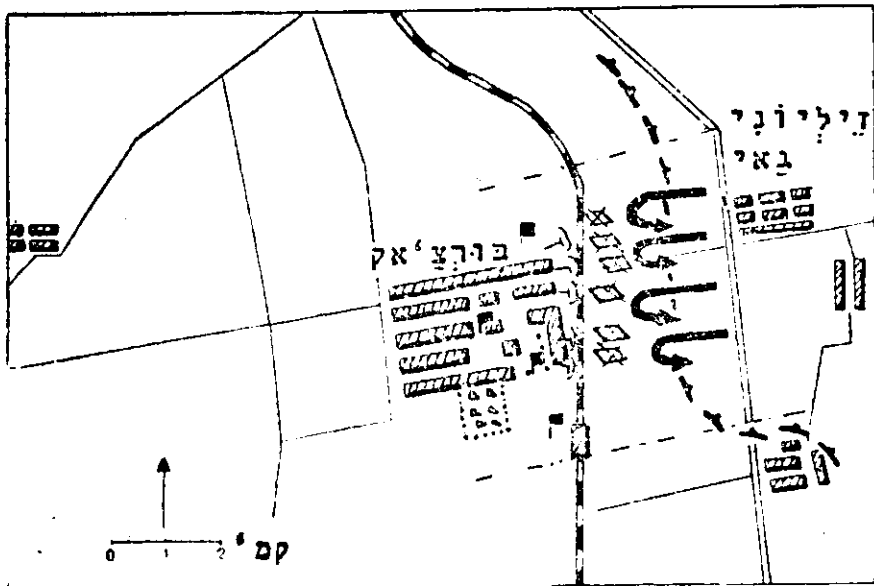
במרכז הכפר, כבר מפציע השחר. הגשם פסק זה זמן-מה, מעטה העננים הולך ונמוג, ונראה כי יום ה-25 באוקטובר יהיה יום סתיו יפה.

הקולונל, ששכב למנוחה קצרה, הוער כבר סמוך לשעה 7 ע"י פגיעות פגזים בקרבת מוצב-הפיקוד. האש היריבה גוברת והולכת במהירות, נכנסת לפעולה גם הארטי לריה הגרמנית ועד מהרה משתרר רעש-גיהנום, ואין להבחין עוד בין קול היריה המשולחת ונפץ הפגז הפוגע.

מה מתרחש? מה המצב בקו? היצאו כבר הרוסים להתקפה? אין לדעת. כי מתוך הכפר, מאחורי הבתים, העצים, והגדרות, החוסמים כל שדה-ראייה, אי אפשר לצפות; וקוי הטלפון — מנותקים כולם. הקננים יצאו אמנם מזמן לחפש את מקומות הניתוק; אך אם יחודש הקשר, ומתי, אין לדעת מראש.

למען הזהירות מזעיקים את פלגת השריון ואת מחלקת פלסי-הרגלים ומעמידים אותם במצב הכן להפעלה, בסמוך למוצב-הפיקוד. האנשים מבקשים להם מחסה מאש התור תחים האויבת מתחת לטנקים ובמרתפי הבתים הסמוכים. כעבור זמן לא-רוב מגיעים — כאילו נדברו ביניהם — שלושת המפקדים של גזרות המשנה. הם מדוחים כי הרד סים תוקפים, זו הפעם הראשונה כאן, בלויית טנקים רבים, וכי פרצו כבר את קו-ההתנגדות-הראשי שלפני הכפר. אין הם רואים כל אפשרות לעצור בעד התוקפים, ועוד מעט יהיו כבר בתוך הכפר. "מה בדעתך לעשות?" שואל קולונל ו'. "להמתין לבאות", משיב מפקד הרגימנט. "מש-חיתי הטנקים שלי טרם אמרו את דברם."

כעבור זמן קצר מודיע קצין הקישור הארטי לרי אשר עם מטה הרגימנט, כי ההתקפה הרוסית, המתנהלת בטנקים רבים, נשתתה לפני קו-מסילת-הברזל. לויטננט ארטי לרי זה נתבקש עתה לרכז את אש סוללותיו על חיל-הרגלים הרוסי, ומעל לכל לדאוג לכך, שהללו לא יוכלו להתקדם מצפון ומדרום לכפר וליצור בדרך זו איום על האגפים. כמעט בהיבעת מאשרת תשדורת אלוט מפלוגת משחית-הטנקים את הידיעה שנמסרה ע"י הארטי לריה. מס-תבר, כי נוצר ברגע זה אצל היריב מצב קריטי: התקפה

פתו „נתקעה“ ואינה מתקדמת. יהיה בהגנה כדי לבלמו כליל — או שמא נותר לו עוד הכוח להמשיך בהתקפה? זו השאלה האחת. השאלה השנייה היא, אם יהיה עוד בכוחו של חיל-הרגלים המגן אשר במערך הקדמי, לקחת בחזרה את השטח שאבד. ולגבי שאלה זו סבור מפקד הרגימנט, כי עליו להשיב בשלילה. על כן עומד הוא בפני הצורך להכריע: האם להפעיל עתה את עתודתו — אם לאו? מאחר שהיריב עלול להתגבר במהירות על רגעי החולשה שלו, אין להשתהות. הקולונל מגיע לידי החלטה: לצאת מיד, ובדרך הקצרה ביותר, למתן מכת הנגד. מפקדי פלגת-השריון ומהלקת פלסי-הרגלים, הנמצאים לידו, מקבלים את הפקודה:

„התקפת הרוסים נעצרה לפני קרמסילת-הברזל.

בצעו מיד מכת-נגד מדרום לדרך אל זילוני-גאי. המטרה: כיבוש-בחזרה של קורה-התנגדות-הראשי הקודם. מחלקת הפלסים מוסעת על השריונים“.

בפנותו אל הלויטננט הארטיילרי אומר המפקד:

„הודע זאת מיד לסוללותיך. אני מבקש לתמוך במכת-

הנגד ולמנוע איום אפשרי מן האגף השמאלי“.

בחוק, תחת השמים התכולים ולאור השמש החמה והבהירה, מתחילים מנועי הטנקים נוהמים. בכל המולה והתרוצצות-עיסוק. פלסי-הרגלים עולים על רכבי-השריון ופלגת-השריון נעה ברחוב הכפרי הרחב המוביל קדימה, ועמה הקולונל במכוניתו. עדיין נופלים פגזים בודדים בין הבתים.

מפאת הכפר, מעמדת התצפית הארטיילרית שבגגו של בית הנישא מעט על סביבותיו, נשקפת תמונת קרב רבת-רושם. במרחק מועט מעבר למסילה, בשטח מצומצם, זה ליד זה, נראים טנקים ט-34 רבים, ורובם מעלים עשן. מעבר להם, מאחור, נמצאים טנקים אחרים, שלמים, היורים מומן לזמן. ביניהם נעים — בודדים או בקבוצות — רגלים סובייטיים, שקשה להבחין בהם במדיהם החומים כגון האדמה. אולם הטוח גדול מכדי שיוכלו התותחים הנ"ט הבינוניים להשפיע על הטנקים. בודאי חסרים הם גם שדה-ראש לשם.

עשרת או שנים-עשר השריונים של הפלגה, שהתפרסו לרוחב עוד בתוך הכפר, גולשים לעבר שורת השיחים. מהם נעצרים, ופותחים באש. רובם חוצים את המסילה ומתחילים לירות רק מעבר לה; נראות פגיעות וטנקים ט-34 אחדים מתפוצצים; היתר נוסעים לאחור במהירות. גם הרגלים הסובייטיים מתחילים לנהור אחורנית. תנועת הנסיגה הכללית מתפשטת גם אל אותם כוחות היריב, אשר, צפונית יותר, הוסיפו להתקדם.

פלגת-השריון פותחת במרדף. הפלסים, אשר כבר לפני-כן ירדו, הגיעו למסילה ברגל ועברוה, מסתערים עתה קדימה בין השריונים. חיילים מחילי הרגימנט שהחזיקו בקו

מצטרפים אליהם. מגיעים לקורה-התנגדות-הראשי הקודם ותופשים אותו מחדש.

הצלחה זו בהגנה, שהפגיעה במימדיה, הושגה הודות למספר גורמים נוחים.

הסתבר, כי עמדות האש של תותחי פלוגת-משחית-הטנקים היו בעלות יתרונות רבים במיוחד. התותחים היו מהופרים בתוך שורת השיחים, ומוסוים כה יפה, עד כי אי-אפשר היה להבחין בהם כלל מן הטנקים המתקפיים. נוסף על כך, הוכנה פתיחת האש כמכת-אש מרוכזת, וצונה עליה רק לאחר שהגיעו הטנקים ט-34 לטוחים קצרים וקצרים-ביותר. בדרך זו בלבד ניתן היה להפתיע את היריב במידה כזו, שבטרם הספיק אפילו לחשוב על התגוננות היו לו כבר אבידות ניכרות.

יתכן והיה זה משגה מצדו, שעלה עם שריוניו על הכפר הבלתי-ניתן-לתצפית מבלי שסיירו קודם-לכן. יש לשער כי לא עלה כלל על דעתו שתציץ מולו בן-לילה חזית נגד-טנקית חדשה. בצד היכולת הטקטית והטכנית של פלוגת-משחית-הטנקים, עמדה להם בעיקר רוח-הקרב האיתנה שלהם, החשובה בדרך-כלל אף ממיטב הציוד בנושק. מכריעה היתה העובדה, כי אף לא חייל אחד איבד את השליטה בעצביו, והכל צייתו ציות מוחלט לפקודות שקיבלו. אילו אך פתח תותח אחד באש בטרם-זמן, וגילה בזאת את עמדתו, או אילו אך נתפשו צותות אחדים לבהלה, ונסו — כי אז, במקום הישג נאה בהגנה, היתה מתרששת כאן שואה מקומית.¹

18 טנקים מטיפוס ט-34 הושמדו באש פלוגת-משחית-הטנקים, ו-13 נוספים ע"י פלגת-השריון. 31 שלדי שריונים כיסו איפוא את שדה-הקרב, ונסיון פריצה סובייטי, שנערך בכוחות חזקים — נהדף. לעומת זאת, בצד הגרמני לא אבד אף טנק אחד, לא ניזוק אף תותח אחד, והאבידות בדם היו מועטות ביותר. היתה זו תוצאה אשר הושגה בראש וראשונה תודות לפלוגת-משחית-הטנקים. היחידים שנפצעו בה — ואף פצעייהם נגרמו על-ידי רסיסים מתעור פפים של טנק שהתפוצץ בקרבם — היו מפקדה, בדרגת דגל-ראשון¹, ואחד ממפקדי צותות-התותח. שניהם מונחים עתה על אלונקות לפני מפקד הרגימנט שלהם, ודמעות בעיניהם על שעליהם לעזוב את פלוגתם דוקא ביום זה.

לפנות הצהרים משתתק הקרב הארטיילרי ההדדי, ובקו הקדמי אין המצב נראה עוד כמסוכן. באותו רגע מגיעה הפקודה כי הרגימנט — אשר שני גדודיו חזנים מזה זמן מה בפאת המערב של בורצ'אק — חייב לצאת מיד לדרך ולהגיע למגמה חדשה. ובעזוב המפקד את מקום פעלו האחרון הזה, לא היה זה אלא כעבור קצת למעלה מ"ב שעות מאז דרכה בו רגלו לראשונה.

(1) דרגה זמנית, הנמוכה מלויטננט שני, של מי שסיים ב"ס לקצינים, אך טרם קיבל דרגתו.

מירוצי התמצאות ליליים - על שום מה ?

בבזבוז כוחות כה גדול לשם אבטחה, עד כי תפגם רצינית יכולת-הקרב של גייסותינו, לקראת פעולות יום המחרת.

כל זאת נשיג אם אך נדע למצות בלילה עד תומן את האפשרויות הטמונות בשטחנו ; אם אך נלמד כיצד, ובאיזה אורח, נמצאים בעת ובעונה אחת גם בכל מקוב וגם בשום מקום.

אך אין די בכך שנעלה מבחינה זו על האויב בבוא שעת המלחמה. עליך לדעת כבר היום שיתרונו זה אמנם ידוע לנו, שאנו מטפחים אותו בשיטתיות, ושגמרנו אומר לנצלו עד תום בשעת הצורך. עליך לדעת, כי אכן נשכיל למצות את כל מקורות הכוח אשר מעניק לנו בן-בריתנו רב-העצמה — הלילה — וכי כל הקשיים והסיכונים הנגרמים לו, לאויב, מצירוף זה של לילה ותנאי השטח, אינם קיימים לגבינו ; שכן אנו מכירים אותם, אנו יודעים כיצד להמנע מהם וכיצד להעמידם לרשות תכניותינו — לרעתו הוא ולטובתנו אנו.

שעה שבאים אנו להעריך את כוח ההתנגדות שלנו, ובעיקר את רצוננו להדוף את האויב, מהוה פעילותנו החוץ-שירותית גורם אשר אין להמעיט בערכו. אם עורכים אנו, הקצינים, סיורים בשדות-הקרב, אם שומרים עים הרצאות מפי אנשי חוץ-לארץ שהשתתפו במלחמה, אם לומדים אנו בשקידה את עתוננו זה — הרי מטרותנו היא למלא במידת האפשר את פיגורנו באשר לנסיגת-מלחמה ; אם מטפחים אנו את הקליעה החוץ-שירותית, עורכים מסעות בהרים, מתאמנים במגלשים, מתעמלים ועוסקים בענפי ספורט אחרים — מוכיחים אנו בכך כי אנחנו משתדלים למלא, בשטחים אחרים, את החסר לנו אולי בשטחים מסויימים של ההכשרה הדרור שה לנו ; אם ביצענו מחקרים לשיפור חימושנו ואם פעלנו למען מימונו, אם תומכים אנו באמצעים למען הכוננות הכלכלית ולמען חיזוק השלום מבפנים — פירור שו של דבר כי אדיר חפצנו, במידה שהדבר תלוי בנו, להגביר את נכונותנו החומרית ; ואם, לבסוף, הנהגנו במכוון בשביל קצינינו הזוטרים ובשביל מפקדי היחידות (קרי : פלוגות) את הענף המיוחד של ספורט המגן — את מירוצי ההתמצאות הליליים — הרי היה ברצוננו לתת בזאת דחיפה להכשרת אותם מפקדים,

לפי מאמרו של לויט-קול, פליכס ובר, — ראש ועדת-הספורט של איגוד-הקצינים השביצרי, ויוזמו של מפעל מירוצי-ההתמצאות הליליים של האיגוד — בכתבהעת הצבאי השביצרי הכללי.

ידוע לנו מראש, כי אם נאלץ אי-פעם לעמוד שוב בפני התנפלות אויב, ניפול ממנו באשר לחימוש היבש-תי והאווירי, ולעולם לא יעמדו לרשותנו האמצעים הכספיים, והשליטה החופשית על אוצרות חומרי-גלם, שישתוו לאלה של איזו מעצמה שהיא. גם בהכשרת אנשינו אין ביכולתנו להגיע בימי שלום לאותה רמה, אשר ודאי יגיעו אליה הגייסות העלולים לפעול נגדנו. אולי נוכל לסמוך על ההכרה כי נלחמים אנו למען מדינתנו ומשפחותינו, למען קיומנו וחירותנו, וזו תעמוד לנו כדאי למלא את נחיתותו של צבא-המיליציה שלנו, בראשיתה של המלחמה, באשר לקשיחות ולאיי-מון. אך יתרון ודאי יוכל להיות לנו בשטח אחד בלבד : בהכרת ארצנו, נופה ושביליה. בזאת יהיה בידינו לעלות על כל יריב — אם נטפח במתכוון, ובמלוא יכולתנו, יתרון זה, תוך כדי ראיית ערכו ותכליתו בשעת חירום. במסעות נפוליון והיטלר ברוסיה, במלחמת הבורים, בחבש, במלחמת רוסיה-פינלנד, בקוריאה — שוב ושוב, בכל מקום, נתגלה מה רבים יתרונותיו של זה הנלחם בשטחו הוא, הידוע לו היטב.

ביום ילמד אמנם גם האויב במהרה לנצל לטובתו את נתוני השטח הזר, אך בלילה יכול המגן — ואכן, יכולים אנו — להגיע, ע"י עבודה שיטתית, ליתרון-יכולת כה רב, עד כי לא ישיגו הפולש לעולם, ואם ישיגו, יהיה זה רק כעבור זמן רב. השטח, שגם ביום הנו בן-ברית רב-ערך לנו, יהיה לנו בלילה לעזר שאין דומה לו בעת קרב — אם אך נלמד לנצלו כראוי. בידינו הוא להביא את האויב לכך, שבלילה לא יעז לנע אלא בשדרות מכוונות ובכבישים הראשיים בלבד. בידינו הוא להשיג כי יהיו לרשותנו בלילה ידיעות מדוייקות על כל תנועותיו, בעוד הוא מגשש באפלה בחפשו אחר כננותינו אנו. בידינו הוא להשיג שכל חניה, כל התארגנות, כל אכילה או השלמת ציוד, יעלו לו לאויב — בגלל חוסר הבטחון שבמצבים אלו —

על מנעמי החיים האזרחיים והמשפחתיים; התגברות על הנטיה לדאוג לנוחיות העצמית; נשיאה ברעב, בצמא, בעייפות, בשרב ובקור; היאבקות בבוקר, בלכת לוך, ברמשים ובהרקים; התגברות על מכאובי פחד וקֶבֶס; הצגת המשימה המשותפת מעל לאישיותך אתה; דיכוי היראה בפני סכנות בלתי נודעות ובפני המות; נכונות למידת-חברות עליונה — וסיגול הכוח הנדרש כדי לעמוד שול אבדנם — או מול היותם לבעלי מום — של מיטב הידידים ובני המשפחה. וכל זאת — מבלי שתהרהר רוחך, כי אם להיפך, תתחשל חישוליתך לקרב. לעומת פגעים אלה, ייראו לנו אמנם המאמצים שבמירויץ התמצאות לילי כאותו משחק ילדים. אך העובדה כי משתתפי-התחרויות שלנו מקבלים אותן על-עצמם מרצון, ומנתרים על כל המנעמים והבידווי אשר יכלו להפיק מלילה כזה שבין שבת ליום א' בשבוע², ומקדישים אותן לאימונים ולצבירת נסיון בהתנהגות מתאימה בלילה בתנאי מלחמה — משקל לא מועט לה. לו התפתחה מזאת תנועה כללית, המקיפה חוגים רחבים של קצינים, לו החלה כל אגודה מקומית לטפח ענף זה, כי אז אפשר שהיה צומח גורם, אשר גם בחוץ-לארץ יהיה הכרח להביא-ורב-שבון ברצינות בשעת הערכת כוח-עמידתנו. אם יש מקום בו מוצדק המשפט: „השתתפות קודמת לדרגה” — זהו המקום.

אשתקד קיימנו לראשונה בקנה-מידה רחב גם מירוצי התמצאות אזרחיים בלילה. שש מאגודותינו (מהן גדולות, כמו זו של ציריך והסביבה וזו של לוזאן) אימנו בהצלחה כ-180 פטרולים³ בתחרויות אשר היו מעניינות וקשות למדי בחלקן. מיצינו את לקח כל התחרויות האלו — וכן את לקח שתי התחרויות השבועיות הארציות של אשתקד — והשנה נקיים בפעם הראשונה מטעם האיגוד מירויץ כלל-שביצרי, על שלוש שה „מסלולי קרב” שונים לפי שלושה סוגי (מחלקות) מתחרים. הרמה הנדרשת משתי המחלקות הראשונות שוה בערך, אך נשקוד על כך שבמחלקה הראשונה יתחרו, במידת האפשר, הפטרולים הנבחרים בלבד. ע”י זאת תשאר התחרות השניה פתוחה בהחלט, ולסייירים בעלי רמה בינונית יהיה סיכוי ממשי לתפוש מקום בראש בני-סוגם, מבלי לחשוש שמא ייחטפו זרי הדפנה מתחת לאפם ע”י האלופים בעלי השם. את המחלקה השלישית יצרנו לאותם חברים, אשר במושג „מירויץ הדתמצאות” שמים הם את הדגש על ה„התמצאות” —

אשר יגיעו למגע ההדוק ביותר עם האויב, בשטח בו תתכן, כפי שראינו, השגת עדיפות ניכרת על כל אויב אפשרי. זמן הכשרתנו¹ קצר מכדי הקנות אותה היכרות עם השטח, ביום ובלילה, הנחוצה לנו כדי לבצע פעור לוח מלחמה מבלי להתקשות, תוך-כדי התמצאות בשטח בכל עת, ותוך כדי ניצול כל היתרונות הגלומים בו. כאן הפצים אנו להשלים את תקופת שירות-החובה הצבאי ע”י ההזדמנות שפותחים אנו בפני הקצין להשיג תלמות חוץ-שירותית. אם גם לא יהיה אולי בתחרות זו או אחרת יותר מאשר טיפוח הכרתנו באשר לחשיר בוחו של הלילה לגבינו, ואם גם לא יהיה בה אלא כדי להקנות לאנשינו את הבטחון הפנימי שאין הם „אובדים” בלילה, כראם, להיפך, הזקים הם בו מן הפולש הזר — הרי גם אז הגענו לידי הישג חשוב, אשר יעמוד למבחן מעשי בשעת שירות-החובה הצבאי, ויורחב ויטופח בו.

מירוצי ההתמצאות, כענף ספורט אזרחי, הגיעו לידי ההפתחות משמחת מבחינת חוג המשתתפים בהם, והם מספקים לנו דרך צעיר, היודע להתגבר על מרבית הקשיים בהתמצאות בשטח, לפחות ביום. להוסיף ולטפח את יכולתם של ספורטאים צעירים אלה — אנשי ההתאמנות הטרומ-צבאית והגדנ”עים, הצופים וחברי אגודות הספורט — לכשיעלו על דרך הקצינות, ולתת בנאת דחיפה חדשה לענף מירויץ ההתמצאות האזרחי בכללו — הרי זה טעם נוסף לארגונם של מירוצי ההתמצאות הליליים שלנו. לכן קיבלנו בברכה את מפעלו של האיגוד הארצי השביצרי לתרבות-הגוף, שעה שיסד ועד-מתאם למירוצי-ההתמצאות, והבטחנו לנו בו דעה בעלת משקל ע”י קביעת חבר שלנו בוועדת הספורט.

סיבה נוספת טמונה בכך, שברבות מאגודותינו נראים פרצים בפעילות החוץ-שירותית של הקצינים. חסר ענף בו יהא הקצין מסוגל, במסגרת השתלמות-ההמשך הצבאית שלו, להוכיח כי אף הוא — לא פחות מהברי איגוד המש”קים השביצרי, למשל — מוכן לנתר על דברים שבנוהיות למען תפקיד החשוב לטובת הכלל, ולקבל על עצמו, מרצונו ובשמחה, אי-נוחיות, ואף מאמץ ויגע, וסכנות מסויימות. במלחמה מהוות כידוע פעולות הקרב אחוז קטן בלבד; ואילו עיקרה של מלחמה היא התגברות על קשיים חיצוניים ופנימיים המתייצבים בפני החייל: ויתור

(2) בארצות אירופה, שיום א' הוא יום המנוחה בהן, מקביל הלילה הזה לליל ערב שבת אצלנו. — המערב.
(3) פטרול — הכינוי המקובל לצות-מתחרים בתחרויות מעין הנ”ל.

(1) 120 יום — הכשרת יסוד לאיש רגלים. 13—14 יום ב„קורס תחזורת” מדי שנה או שנתיים (ואח”כ ברוחים ארוכים יותר). קורס סמלי רגלים — 20 יום. קורס קציני רגלים — 90 יום.

מלכתחילה מכלל אפשרות. כבמלחמה עצמה, כן גם כאן מוצגות הבעיות בראש וראשונה ע"י עצם תנאי הלילה והשטח. המארגנים מקוים כי השכילו לנצל כראוי את השטח המעניין (המשתרע באזור האלפים המאלף, בין הר סנט. גוטורד לבין קיאסו שבקנטון טסין בגבול איטליה) לתכלית אימונם של רציית-מצאות חרוצים. אכן, אין אנו סבורים כי מתפקידו של מירוף ארצי מעין זה לשמש הזדמנות אימונים אף למתחילים "ירוקים". לשם כך קיימים המירוצים האזוריים — הגם שאין דבר זה חייב לעכב בעד "ירוקים" שכאלה מלנסות את מזלם אף במסלול הקשה.

נזכיר עוד כי שתי אגודות תקיימנה מירוצים אזוריים במחצית אוקטובר, אשר בכל אחד מהם יוכלו להשתתף כ־30 עד 40 פטרולים מבחון. לשתי האגודות שלוחה תודתנו על יחסן החברתי!

ואילו את ה"מירוף" מוכנים הם להניח לצעירים, או לכאומנים מהם. הללו יוכלו לעבור את מסלולם בקצב מסע תקין, מבלי שיסתכנו בכך שפטרול בעל רגלים מהירות יותר ינשלם מפרי יגיע-שכלם. לגבי מחלקה זו חושב פרק הזמן בו יש לסיים את "מסע ההתמצאות הלילי" הזה ללא חומרה יתרה. רק כשחורגים מתחום-זמן זה מתחיל הפיגור להרשם לרעתם.

אנו קוראים לכל קצינינו להרשם בהמוניהם ל"מירוף" ההתמצאות-הלילי השביצרי השלישי". המירוף יתקיים בכל מזג-אוויר שהוא ב־15 וב־16 בנובמבר.

המסלול למירוף והמשימות שיש לבצע כבר נקבעו. המירוף יוכל לעמוד עמידה-ראויה בצד קודמיו. כמו בהללו, כן גם בו תהא גודעת חשיבות מכרעת לעבודה המדוייקת במפה ובמצפן, הגם שאין מוצגות כאן כל משימות-הישג גדרשות-מראש. כל "התחכמויות" הוצאו

ארגון ומבנה

מבנה חדש ליחידות רגלים?

מכייתה - ועד גדוד

(מתוך ה"ג'ורנל מכון-השירותים המלכותי המיוחד" הבריטי)

לגבי כל הזעקות הנשמעות בענין "שלשות", "רביעיות" ו"חמישיות". כל הדיבור על ארגונו של צבא לפי "שלשות" ו"רביעיות" הריחו סימן למחשבה בלתי-בהירה, שיש בה כדי לסכן עניינים חיוניים; שכן צריך להיות ברור שבכל רמה ורמה חייב מספרן של היחידות או העוצבות, הנתונות לסמכותה של מפקדה אחת, להיות תלוי בתפקיד המוטל עליהן, בטיב הקשר, בארגונו של הפיקוד וביגורמים נוספים שונים.

הכיתה

ראשית כל — הכיתה: זו הקטנה שביחידות-המשנה — אותם האנשים, המהוים את חוד הלהב, שהם המנחים תימם בפועל את האש כלפי האויב. כיום רואים אנו לפנינו כיתה המכילה מפקד ושמונה או תשעה חיילים, עם מקלע-קל אחד. מספר זה של אנשים — על שום מה? משום — יגידו אחדים — שזהו מספר אשר נוח למפקד הכיתה לפקד עליו, וזוהי חבורה קטנה אמנם, אך יש בה כבר יכולת של-מש; וכן מתחלקת היא בנוחות לשלשות: חוליית המקלע-קל ושתי חוליות-רובאים. אך האמנם תפגוש תכופות בקרב מפקד-כיתה המשתמש בכיתתו

בתקופת מלחמת-העולם הראשונה היה חיל-הצבא מאורגן לפי "רביעיות". שדרת המסע היתה נערכת ברביעיות; ומספר היחידות הכלולות בעוצבה הגבוהה-המהן היה 4. מאז נשתנה המפתח ל"שלשות", כמעט לכל אורכו של סולם הפיקוד. יש לשער כי הסיבה לשינוי טמונה בכך, שהמיכון המוגבר הכביד על המפקדים לפקד על יותר משלוש יחידות או עוצבות — דבר, שנקל היה להבינו בימים בהם היה עדיין קשר האלחוט פרימיטיבי למדי. במלחמת-העולם השניה, אף שנמצא בה קשר האלחוט משופר בהרבה, שמענו בכל-זאת עדיין, בכלל-של-דבר, על הארגון ה"משולש" הקודם; והיו אף מקרים בהם ראינו מפקדה המנצחת על שתי יחידות או עוצבות בלבד. ידועה האמרה האומרת כי מפקדה אחת, אם ממונה היא על מפקדה-כפופה אחת, אין זה אלא חוסר-טעם צבאי. כותב הטורים האלה סבור כי לנוכח קשרי האלחוט המצויינים הקיימים עתה, יש להרחיב את העיקר ה"נל", ולכלול בו אף מצבים של מפקדה הממונה על שתי מפקדות-כפופות בלבד; וכי אפילו למפקדה אחת המנצחת על שלוש מפקדות-כפופות יש לגשת בגישה חשדנית ומחמירה ביותר. בטרם אמשיך בליבון הדברים לגופם, יש להעיר הערה

בעריכה כזו, בשלוש חוליות? סבורני כי דבר נדיר הוא עד מאוד; ראשית, משום שכל מפקד-כיתה שאמנם יש בידו לנצה, תחת אש, על שלוש חוליות כאלו — עד-מהרה יעלוהו בדרגה ובמעמד, וינטוש את כיתתו; ושנית — משום שלאחר שבועות אחדים של מלחמה, אך לעתים רחוקות יהיה בה עדיין, בכיתה, מספר מספיק של אנשים כדי החיזוי החוליות הללו. גנ'בריגדיר ס. ל. א. מרשל, בספרו „אנשים מול אש“, לאחר שהעביר תחת שבט-מחקר מפורט וחודר ביותר את תגובותיהם של אנשים בהיותם תחת אש במלחמת-העולם שמאחרינו, מגיע לידי המסקנה — המדאיגה למדי — כי בכל קרב היה מספרם של החיילים, מאלה שבאו במגע עם האויב, אשר בפועל ממש ירו מכלי נשקם, נמוך מאוד: מ-15 ועד 20 אחוז. ויש לשים לב לכך כי מספרים אלה מתייחסים לאנשים אשר היו ממש במגע עם האויב, ואינם כוללים את אלה שבמחלקות ובפלוגות אשר בעתודה. כן גילה הוא כי ביחידות-המשנה הקטנות, שמנו 4 או 5 אנשים כל אחת, אפשר היה לו לאחוז האנשים הפועלים-ממש נגד האויב להיות גבוה הרבה מן הנ"ל, ואף להגיע עד ל-100%; וזאת, משום שניתן היה להם להיות מושפעים ע"י העידוד והמופת של מפקדם. אחוז הבלתי-יוריים מתחיל להיות גבוה ביותר שעה שהכיתה מכילה אנשים רבים יותר, מ-10 ומעלה. יש לחשוב, איפוא, שהכיתה צריכה להכיל לא יותר מאשר 5 או 6 אנשים, דהיינו — חוליית מקלע-קל וחוליה רובאית. רבים היו המקרים במלחמת-העולם שמאחרינו, בהם ירדה עצמתן של הכיתות שבפלוגתי עד ל-5 אנשים לכיתה, מבלי שהפך דית הדבר באופן ממשי מעצמת האש הכוללת; אולם, לעומת-זאת, ניכרת מאוד היתתה תוספת-המהירות בפעולה, שבאה עקב הקלות-היתרה בה יכול היה מפקד-הכיתה לקיים את שליטתו. במלחמה קורה לעתים קרובות שמפקד-מחלקה חייב להפריש חבורה בת 4 או 5 אנשים — לפטרול, למזקף, למוצב, לאבטחה-אגפית ולשאר תפקידים מעין אלה. כשהכיתות מאורגנות על יסוד של 10 אנשים לכיתה, נאלץ הוא לפצל את הכיתה כדי לעשות כן; ואילו כשהכיתה היא בת 5 אנשים, יכול הוא להפריש לתפקיד-מיוחד יחידת-משנה שלמה, אשר מפקדה אתה; ולדבר זה — יתרונות מרובים.

במצב הגנה, וביחוד כחזית רחבה, לעתים קרובות יוכרח מפקד-מחלקה לפצל את כוחותיו כדי שיוכל לכסות את השטח באש. וכה רבים המקרים בהם מתברר כי אין ביכולתם של עשרה אנשים המוצבים בעמדה אחת לעשות

(1) הביטוי „בחזית רחבה“ — משמעותו המעשית בכתיבה הצבאית, כרגיל, הוא: חזית הרחבה מכפי המקובל לגבי עצמת הכוחות המופעלים, שהנם מוגבלים יחסית. — המער.

מלאכה זאת; והכיתה הגדולה, בת העשרה, הופכת אז במציאות לשתי כיתות בנות המישה, עם שני מפקדיהן. כמה טוב-יותר היה זה, לו היו כיתותיך מאורגנות-מראש לקראת מצב זה החוזר ונשנה בתמידות. הכיתות הקטנות — קל יותר לסגלן אל פני הקרקע ולהסתירן בו, והן מגבירות את הסיכוי ליכולתך לכסות בפועל את השטח באש.

ואילו במצבי התקפה — הרי החבורה הקטנה, המרר-כות-פנימה, בניצוח מפקדה, היא אשר מסוגלת להסתנן לתוך מתחמים-מוגנים של האויב ולקיים, ולשאת-לעומק, את תנופתן של ההתקפות.

הכיתה — היא היחידה שמתפקדה, בהתקפה, להגיע לידי הנחתת אשה על האויב, ולידי הבסת הלז באמצעות אש זו. האש, היא הקובעת כאן — ולא האנשים, כשלעצמם. מדוע, אם-כן, נקיים חבורת קרב מסורבלת, בת עשרה אנשים, שגבוה בה אחוז הבלתי-יוריים — בעוד חבורה קטנה-יותר, אשר קל יותר לשלוט עליה, עשויה להנחית אש כמעט באותה עצמה גופא — ובעוד שתי חבורות כאלו יכולות ממילא, בצירופן, להעמיד אותו מספר עצמו של אנשים כשמגיעים לכלל הסתערות? כדי שתוכל הכיתה להנחית אש זו על האויב, כמעט תמיד נאלצת אף היא בהתקפה, להמצא חשופה לאש האויב. על שום מה יש הכרח לסכן תחת אש זו עשרה אנשים, שעה שחמישה יוכלו לבצע באותה הצלחה עצמה את המלאכה הנחוצה? אלה יהיו מטרה קטנה יותר, ואביד-תיהם תהיינה מעטות יותר. לפי המבנה הנהוג, הרי כיתה שהוצמדה בשטח פתוח ע"י אש אויבת — פירוש הדבר כי שליש מן המחלקה הוצא מכלל פעולה.

וכאן מגיע אני אל דבר הארגון אשר הנני להציעו בשביל המחלקה.

המחלקה

המחלקה, בארגונה כיום, מכילה שלוש כיתות, בת 10 אנשים כל אחת. וכן יחידת-המשנה „של המפקדה“, אשר אתה כלי-המרגמה, הנשק הנגד-טנקי אשר למחלקה. סבור-רני, כי נקודת התורפה ביחידת-משנה זו, המחלקה — אשר יש לשער כי היא-היא החשובה שבכל יחידות-המשנה הלוחמות — טמונה בכך, שאין ארגונה מניח לו, למפקד, להשתמש מיטב-השימוש בשלושים וכמה האיש אשר לרשותו.

אם המחלקה בנויה משלוש יחידות-משנה — אפשר שבהיותה מתקדמת כששתיים מכיתותיה נעות קדימה, תבלם האחת מן הללו, ואז לא תינתר לה אלא כיתה אחת בשביל להבטיח את התמדת ההתקפה ואת המשכה. משהוטלה כיתה זו לקרב, נמצא כי מפקד-המחלקה „ירה“ את חיצו; ויש לשער כי על-מנת שניתן יהיה להתמיד בהתקפה

דלהמשיכה, היא ודאי צורך להביא קדימה מחלקת אחרת —
דבר הכרוך באיבוד זמן חינכי.

ואילו במצבי הגנה, עומד תמיד מפקד-המחלקה, אשר
לרשותו 3 כיתות בנות-עשרה, בפני הקושי של התאמת
הכיתות אל פני-הקרקע, כשהוא כפות ע"י העובדה כי
לרשותו רק שלושה מקלעים-קלים; וזאת, מבלי שנוכיר
אפילו את הקשיים בהם הוא נתקל שעה שרצונו ליצור
"עומק" כלשהו במערכו.

הצעתי היא, כי המחלקה תהא מורכבת מ-5 כיתות,
כ"א בת חמישה אנשים — דבר שלזכותו כבר טענתי
לעיל — ויחידת-המשנה "של המפקדה" תשאר כמבנה
כיום. ארגון זה יביא לידי היתרונות הבאים: הגמישות
תעלה במידה רבה, יתאפשר היקף הרבה יותר רחב
ליזמתו של מפקד המחלקה; וכן תנתן תוספת ניכרת
לעצמת-האש. יתרון נוסף, שאפשר ואיננו כה בולט-
לעין, מתבטא בכך שאנשי-התגבורת המצטרפים אל היחידה
זו, עשויים להפוך במהירות רבה לחברים-חלקים יעילים
שלה, אם יישלחו אל מחלקה שכיתותיה קטנות; שכן אז
יהיו הם שותפים בצות-לוחם קטן, אשר עזימהרה
יכיריהו ויסתגלו אליו.

אפשר וייאמר כי אין ביכולתו של מפקד-מחלקה לפקד
על חמש יחידות-משנה; אולם טענתי היא כי יכול יוכל,
במצבי הגנה, הרי לא יהיה תפקידו קשה יותר מבעבר;
ואילו בהתקפה — אך לעתים רחוקות יהיה עליו להתפשט
לרוחב חזית בת 5 כיתות — ואין לדעת אם בכלל יקרה
אי-פעם כדבר הזה; ואילו כרגיל, תמצאנה שתיים או
שלוש מכיתותיו בעתודה. לגבי כל צורות הלחמה יש
לשער כי תפקידו של מפקד-המחלקה ייקל בגלל העובדה,
שלמפקדי הכיתות תהיינה כיתות מצומצמות ומרוכזות,
שאינן חורגות מתחום יכולת הפיקוד והשליטה שלהם;
ואילו מפקד-המחלקה עצמו, יש לקוות שלא יצטרך אז
לעסוק בהתמדה בכינוסן-מחדש, ובהנהגתן (כפי שנאלץ
הוא לעשות כיום) של כיתות, אשר בשל גדלן ופיזורן
חרגו משליטת מפקדיהן הן. אימונם של מפקדי-
הכיתות שלו — דבר שהנו בגדר בעיה לא קטנה
בצבא המושתת על שירות-חובה קצרי-חסיית — יש לשער
כי אף השקידה עליו, והגשמתו, ייקלו תודות לעובדה
שמפקדי-כיתות אלו יפקדו על כיתות קטנות יותר.

בעיה אחת אשר לא לובנה בהצעה זו של מבנה
רצוי, היא בעיית הספקתה של התחמושת, וביחוד של
המחסניות למקלעי-ברן. על בעיה זו ניתן יהיה ודאי
להתגבר, במידת-מה, לכשיכנסו לשימוש מקלעי-ה"ברן"
החדשים, מן הטיפוס המוקל; ואם משקלה של התחמושת
החדשה יהיה קל ממשקל זו שבעבר, לא יתוסף ודאי אלא

מעט מאוד על המטען שיהיה על החיילים לשאת משתו-
קמנה הכיתות הקטנות-יותר.

הפלוגה

המבנה המוצע על-ידי מאפשר חסכון בכוח-אדם בשיעור
של כ-5 אנשים במחלקה. לעומת-זאת, הצעותי לגבי
הפלוגה הרובאית — פירושן תוספת-מה, אמנם קלה, בכוח-
האדם הכולל שלה. בימי מלחמת-העולם השנייה, במסע
בורמה, היתה פלוגתי במשך זמן רב מאורגנת בארבע
מחלקות. ודאי שלא היתה זו אלא צורת ארגון מיוחדת,
אשר נקטתה בשל טיב הארץ ותנאיה. אולם היא נתגלתה
כרבת-הצלחה ביותר. ארבע מחלקות — קל למדי לפקד
עליהן. הן נותנות למפקד-הפלוגה מידת גמישות רבה פי
כמה, הן בהתקפה והן בהגנה; ואין הן מצריכות תוספת
במצבת כוח-האדם של מפקדת הפלוגה. לעומת זאת, חמש
מחלקות בפלוגה נראות לי כמרובות מדי. קיימת אמנם
השקפה, שיש לה מהלכים בציבור, כי מפקד-הפלוגה יושב
לו במנוחה ומנצח על הקרב באמצעות מכשירי-האלחוט
שלו; אולם לאמיתו-של-דבר, מרובים הרבה יותר המקרים
בהם נאלץ מפקד-הפלוגה לשהות ממש עם מחלקותיו
הקדומניות, בשביל שיוכל להפעיל את פלוגתו בהישג
ובתכלית מכסימליים. בתנאים מעין אלה תהיינה חמש
מחלקות מרובות מכדי יכולת הפיקוד עליהן. הייתי רוצה
על-כן לראות בפלוגה-רובאית ארבע מחלקות, שבכל
אחת מהן חמש כיתות בנות חמישה — כשתוספת האנשים
אינה אלא 16 איש בלבד בכל פלוגה.

הגדוד

מבנהו הנוכחי של גדוד-רגלים — ארבע פלוגות
רובאיות ופלוגת-סיוע אחת — נראה כי יש בו כדי לאפשר
גמישות, מבלי שיהיה מסורבל מדי; וכאן אינני נוטה
להציע שינויים. במהלך התרגילים התמרוניים בשנים
שלאחר מלחמת-העולם, רבים היו הגדודים, שהיו בנויים
על יסוד שלוש פלוגות-רובאיות, אשר נוכחו לדעת כי
אין די באלה. ואילו חמש פלוגות-רובאיות, היו גורעות,
לדעתי, מניידות הגדוד וממהירות פעולתו. נוסף על העובדה
שקשה לפקד ולשלוט על מספר פלוגות כזה. אשר לתפיסה
לפיה יהא הגדוד בנוי חמש פלוגות-רובאיות,
שלכל אחת מהן יחידת-משנה-מסייעת מיוחדת משלה —
ומבלי שתהיה לגדוד פלוגת-סיוע — הרי למבט
ראשון אפשר ותראה כמושכת; אולם ברור כי לא תהיה
זו תפיסה נכונה, מנקודת-המבט של ריכוז כלי-הנשק
המסייעים — ופריסתם. הצעתי, על כן, כי גדודי-
הרגלים יוסיפו להיות בנויים ארבע פלוגות-רובאיות ופלוגת-
גת-סיוע — וכי הפלוגות-הרובאיות תהיינה מאורגנת לפי
המתכונת שסומנה לעיל.